

разбера защо съмъ тамъ, защо бѣснѣше дъждътъ тая вечеръ и свирѣше улицата, надувана отъ буритѣ, — докато тѣлото ми потрепера и въ съзнанието ми блѣсна повторно споменътъ за непознатия и моето намѣрение.

Люлѣещъ се спуснахъ отново напредъ. Въ далечината блѣстѣше лампата предъ участъка. Затичахъ къмъ нея. Ала сега съ мене се почна необяснима игра. Виждахъ правия пѣтъ къмъ полицията, но отпреде ми се разтваряха нови улици и завивахъ по тѣхъ. Излизахъ отново на правия пѣтъ и пакъ извивахъ. Презъ една, друга, трета улица. Отпреде ми непрекъснато горѣше полицейската лампа, а около нея бѣсно се люлѣеше, развѣваше мрежата на дъжда.

И тоя пѣтъ азъ се почувствувахъ уловенъ. Изеднажъ всички познати пѣтища изчезнаха. Намѣрихъ се въ свѣтлината на развихрената вода — изгубенъ, заблуденъ. Съ едно желание: къмъ полицията. Извикахъ това и чухъ срѣдъ бурята собствения си гласъ. Той сякашъ ме изплаши. Извикахъ повторно. Въ сѣщия мигъ побѣгнахъ, подгоненъ отъ ужаса на внезапно породенъ страхъ.

Въ нѣкакъвъ часъ стигнахъ въ кѣщи. Непознатиятъ ме чакаше. Веднага скочи къмъ менъ. Изгледа ме за мигъ, следъ това се хвърли въ краката ми:

— Ти не ме издаде! — пошепна той, и усѣтихъ устнитѣ му да докосватъ ржката ми.

Азъ се облегнахъ на вратата и така останахъ дълги часове, съ погледъ нѣкъде дълбоко въ мене —